

hovedregel kun kan rejses sag for hegnsynet af ejeren af en fast ejendom mod ejeren af en anden fast ejendom, og under forudsætning af at de pågældende ejendomme støder direkte op til hinanden. For så vidt angår hegn mod vejarealer antages det, at en sag kan rejses også af den pågældende vejmyndighed. Om »læhegnets ejer« henvises til bemærkningerne til § 5 og § 6, stk. 2.

Til § 12

§ 12 fastsætter en adgang til at indbringe hegnsynets kendelser for landvæsenskommissionen.

Bestemmelsen afviger væsentligt fra de i hegnslovens § 42, stk. 1 til stk. 3 fastsatte ankerregler.

Ifølge hegnslovens ankesystem kan hegnsynets kendelser, bortset fra en række ordinære vedligeholdelsesspørgsmål, indankes for landvæsenskommissionen. Landvæsenskommissionens kendelser i hegnsankesager kan ikke yderligere påankes; dog kan landbrugsministeren undtagelsesvis tillade sagens indbringelse for en overlandsvæsenskommission, når den skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for den pågældende.

Anke af hegnsynets kendelser til landvæsenskommissionen sker nok i noget større omfang, end der er hjemmel til i hegnsloven, bl.a. fordi det ofte er meget vanskeligt at se, hvilke bestemmelser i hegnsloven hegnsynet har støttet sin afgørelse på. Medens det vil være rimeligt, at et hegnsyns afgørelse om klipning af en hæk mellem to parcelhushaver ikke kan indbringes for landvæsenskommissionen, må det under hensyn til de store økonomiske, æstetiske og andre interesser, der kan knytte sig til læhegn, anses for mindre rimeligt, om der ikke her skulle være adgang til også at anke vedligeholdelsesspørgsmål. Da det ikke findes praktisk muligt at afgrænse sådanne vedligeholdelsesspørgsmål, som er så ubetydelige, at anke ikke burde kunne iværksættes, foreslås det at åbne adgang til anke af alle af hegnsynet afsagte kendelser om læhegn til landvæsenskommissionen. Dette vil dog, jf. § 13, stk. 1, ikke gælde de af hegnsynet i medfør af hegnslovens § 44, stk. 1, afsagte kendelser.

Det har været overvejet at udelukke muligheden for opnåelse af tredieinstansbevilling, men efter henstilling fra Justitsministeriet er denne mulighed bibeholdt. Justitsministeriet har i den forbindelse henvist til, at landvæsensretternes fremtid og fremtidige opgaver p.t. behandles i et udvalg under Justitsministeriet.

Til § 13

Bestemmelserne i *stk. 1* og *stk. 2* angiver de bestem-

melser i hegnslovens kapitel VI og kapitel VII, der kommer til anvendelse ved behandlingen af sager i medfør af læhegnenslovens kapitel 1.

Til § 14

Som nævnt foran under Almindelige bemærkninger, 3, har tilskudsordningen i henhold til lov om tilskud til læplantning hidtil været tidsbegrænset, oprindeligt til 31. marts 1982, derefter ved ændringsloven af 1981 til udgangen af 1986 og senest ved ændringsloven i 1987 til udgangen af 1988. Da behovet for statsstøtte til læplantningen må antages at bestå i en lang årrække endnu, foreslås ved affattelsen af *stk. 1* at undlade at tidsbegrænse tilskudsordningen. Det foreslås tillige, at beløbsrammen for tilskuddet fastsættes på de årlige finanslove, som det har været tilfældet siden den i 1981 gennemførte ændring af læplantningsloven.

Den i *stk. 2* indeholdte hjemmel til at yde tilskud til forsknings-, forsøgs- og udviklingsprojekter af betydning for læplantningen er – som nævnt foran under Almindelige bemærkninger, 7 – ny.

Til § 15

Ifølge bestemmelsen fastsætter landbrugsministeren fordelingen af tilskudsmidlerne mellem kollektiv og individuel læplantning samt forsknings-, udviklings- og forsøgsformål, idet tilskudsmidlerne overvejende skal anvendes til støtte for kollektiv læplantning.

Til § 16

Ved den foreslåede bestemmelse henlægges administrationen vedrørende ydelse af støtte til kollektiv og individuel læplantning til Fællesudvalget for Læplantning.

Under hensyntagen til, at der foreslås opbygget en ny administration i privat regi, vil det ved ordningens gennemførelse blive præciseret, at udvalgets medlemmer er underkastet forvaltningslovens regler om inhabilitet, og således være uafhængige af økonomiske interesser i tilknytning til læplantningen.

Det er desuden under hensyntagen til, at administrationen foreslås henlagt til et privat organ, der især repræsenterer brugerinteressen, fundet hensigtsmæssigt at præcisere at også en række ikke-landøkonomiske interesser, jfr. bemærkningerne til det oprindelige forslags § 18, tages i betragtning ved ydelse af tilskud.

Dette indebærer, at tilskud ud fra en konkret vurdering vil kunne nægtes, såfremt et eller flere af disse hensyn taler imod den pågældende plantning. Til-